



Се собрале, се набрале,
До три Бана, до три Кралја,
Во град Солун, на Солунски,
На Солунски седум кули.

Едниот је Дојчин јунак,
Дојчин јунак од Солуна;
А вториот сирак Јанко,
Сирак Јанко од Јанина;
А трекиот Крали Марко,
Крали Марко од Прилепа;

Јадат, пијат, се веселат,
Со нојбет си градот чуват.
Сите редот одредоха,
Редот дојде на Дојчина,
Та си узе златна вигла,
Та разгледа горе долу,
По патишта, по друмишта,
И по поле и по море.

Кога гледат по морето,
Зададел се шарен кораб,
Внатре седе еден турски
Еден турски челебиа,
Еден Турчин чужја вера,
Не си иде на скелето,
Право тегле на Беш чинар;
Там излезе од коработ,

И отвори бели чадар.

Как си виде Дојчин јунак,
Та си вјахна брза коња,
Та си слезе на Беш чинар;
Од далеку се предвикна,
На Турчина му говоре:
„Море турски челебиа,
Море Турчин чужја вера!
Заш' не идеш на скелето,
Да си платиш тешки ѓумрук,
Тук си дошол на Беш чинар?“
Турчин веле и говоре:
„Ја не дојдоф да ви плаштам,
Да ви плаштам тешки ѓумрук;
Тук сум дошол од Султана,
Да повелјам град Солуна.“

На Дојчин му жал паднало,
Та си крена боздогана,
Та си фрли по Турчина;
И боздоган му утече,
И не погоди Турчина.

Тога Турчин се предвикна:
„Излезите од коработ
Да фатиме Дојчин јунак!
Дојчин назад се поврна,
Дробни солзи си пророни,
Отиде на седум кули,
На дружина им говори:
„Што седите, што гледате?
Дошла турска челебиа,
Челебиа чужја вера;
Што чиниме да чиниме,
Град Солуна да чуваме.“